

Гіряк Н. – студентка

Науковий керівник: д. е. н.

О. Гнаткович

Львівський національний університет
імені Івана Франка, м. Львів, Україна

Управління інноваційним розвитком підприємств соціокультурної діяльності: структура та цілі

На сьогоднішній день особливо гостро постало питання стратегічного управління інноваційним розвитком підприємств соціокультурної діяльності, адже воно, завдяки здатності до конкурентоспроможності, може бути більш гнучким у процесі змін та орієнтувати свою діяльність на запити споживачів. Відмінностями такого інноваційного типу розвитку організацій соціокультурної діяльності є використання принципово передових методів та технологій, створення нової продукції, застосування миттєвого прийняття управлінських рішень. Проте, формування результативних стратегій управління інноваційною діяльністю підприємств залишається актуальним питанням відповідно до викликів сучасності.

Спостереження показують, що основним вектором інноваційного розвитку підприємств соціокультурної діяльності є переорієнтація роботи організацій на потреби окремого споживача. Пов'язані такі зміни з тим, що суспільство стає більш відкритим до нових видів діяльності; зростає роль осіб, котрі володіють принципово новими знаннями та є представниками новаторства у сфері соціокультурної діяльності.

Сучасна модель економічного зростання, що базується на інноваційному типі розвитку, передбачає зміну самого поняття науково-технічного прогресу і науково-технічного розвитку. Мають місце такі суспільні пріоритети як добробут, інтелектуалізація виробничої діяльності, використання високих та інформаційних технологій, екологічність. Ця модель потребує ефективного стимулювання інновацій, нової фінансово-кредитної політики, розвитку наукомістких та скорочення природно експлуатуючих галузей – на макрорівні; зміни типу підприємницької діяльності, активного залучення до виробництва малого та середнього приватного бізнесу – на мікрорівні [1].

Інноваційний розвиток підприємства можна визначити як сукупність відносин, що виникають в ході цілеспрямованого підвищення економічної ефективності та конкурентоспроможності фірми на основі інновацій. Інноваційний розвиток – це шлях, який ґрунтується на поглибленні поєднання цілей підприємства, його підсистем, цілей кожної особистості, яка працює в колективі, вдосконаленні її діяльності, вдосконаленні бізнес-процесів для досягнення загальних стратегічних цілей [2].

Основні положення інноваційної діяльності підприємства, які зорієнтовані на створення конкретних кроків щодо досягнення мети, формують інноваційні програми розвитку. До таких програм розвитку підприємств входять наступні визначальні складові:

1. Мета та завдання.
2. Ресурсне забезпечення програми.
3. Методи підтримки та способи реалізації цілей.
4. Безпосередні виконавці програми.

Складовими інноваційної програми можуть бути інноваційні проекти. Відповідно до Закону України «Про інноваційну діяльність», інноваційний проект – комплект документів, що визначає процедуру і комплекс усіх необхідних заходів (у тому числі інвестиційних) щодо створення і реалізації інноваційного продукту, інноваційної продукції [3].

До головних компонентів інноваційного проекту відносяться:

- 1) конкретно сформульовані завдання та цілі, що відображають основне призначення проекту;

- 2) сформований план заходів для вирішення певних інноваційних проблем;
- 3) організація та контроль виконання проектних заходів;
- 4) основні дані проекту, у тому числі дані, що характеризують його ефективність.

Також до складу інноваційних проектів входять головні функціональні підрозділи: НДІ, маркетинг, фінанси та виробництво.

Для успішного досягнення завдань необхідно здійснювати глибокий функціональний аналіз, адже цей етап дає можливість визначити необхідність та потенціал нового товару.

Управління інноваційним розвитком підприємств різних видів економічної діяльності повинне реалізовуватись на основі інноваційних цільових програм, що являють собою систему заходів, спрямованих на досягнення цілей інноваційного розвитку конкретного підприємства на основі поєднання наявного в нього інноваційного потенціалу й інноваційного потенціалу тієї території, на якій воно веде свою господарську діяльність [4].

Отже, стан сучасної вітчизняної економіки у країні тісно пов'язаний з розвитком інноваційної діяльності підприємств соціокультурної діяльності, адже впровадження кардинально нових методів управління є головним фактором у забезпеченні інноваційної активності та ефективної діяльності таких підприємств. Для організацій даний процес здійснюється на основі інноваційних програм, у межах кожної з яких формуються інноваційні проекти та конкретні заходи до їх здійснення.

Джерела та література

1. Забродська Л. Інноваційні пріоритети науково-технологічного розвитку: міжнародний та регіональний аспекти. *Theory and methods of educational management*. 2015. № 2 (16). URL: umo.edu.ua/images/content/nashi...upr.../Забродская%20ЛІМ-в%20журнал.pdf
2. Підкамінний І. М., Ціпурина В. С. Системні фактори впливу на інноваційний розвиток підприємства. *Ефективна економіка*. 2011. № 3. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=480>
3. Про інноваційну діяльність: Закон України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2002. № 36.
4. Тычинский А. В. Управление инновационной деятельностью компаний: современные подходы, алгоритмы, опыт. Таганрог: ТРТУ, 2006. URL: <http://www.aup.ru/books/m87/>

Димченко О. – д. е. н., проф.
Харківський національний
університет міського господарства
імені О. М. Бекетова;
Хайло Я. – к. е. н., доц.
КП «Харківводоканал»
м. Харків, Україна

Інституційний підхід до гармонізації територіального комплексу підприємств на принципах суспільно-приватного партнерства

Територіальний комплекс комунальних підприємств міста (МКК) являє собою багато-профільне господарство (вода, каналізація, електромережі і транспорт, зелене господарство, побутові відходи та інше), в якому окремі, самостійні спеціалізовані підприємства надають профільні послуги населенню і практично не узгоджують між собою характер своєї діяльності. Отже, на чітко визначеній і обмеженій території, для одного і того ж контингенту споживачів ми маємо не систему, а деякий «конгломерат» організацій зі своїми «правилами гри».

Координаційну діяльність виконують певні структури міськвиконкому, які працюють в консервативному режимі, обмежені в ресурсах і заходах впливу, що і приводить до відомих наслідків: технічна зношеність і відсталість МКК практично на більшості підприємствах галузі ЖКГ, фінансова збитковість, тарифна неврегульованість [1; 2].